

[Finansministeren]

skulle tro, at fru Anne Birgitte Lundholt, så kort efter at hun har siddet i regeringen, dog havde bevaret en vis indsigt.

I øvrigt vil jeg gøre en bemærkning om spørgsmålet, hvad regeringer skal orientere oppositioner om. Hr. Poul Nielson og jeg vekslede kort ord her for et øjeblik siden om en begivenhed i den nære fortid, da vi i en pressemeddelelse under Socialdemokratiets kongres i september fik at vide, at den daværende statsminister uden at konsultere et eneste parti uden for den daværende mindretalsregering havde lavet en aftale om undergrunden på Færøerne. Det undrede vi os over dengang. Men det var selvfølgelig regeringens ansvar at træffe den aftale og få den accepteret af et flertal i Folketinget.

Nu kunne jeg forstå, at hr. Svend Heiselberg var indstillet på en genforhandling af den aftale. Det er da interessant, men det kan vi jo vende tilbage til i anden sammenhæng.

Fru Anne Birgitte Lundholt var inde på, at kravet om budgetbalance på Færøerne var væk. Nej, der er ikke sket noget bortfald af krav om, at Færøerne skal bevæge sig frem mod en budgetbalance. Men igen vil jeg her sådan set bare opfordre til, at man med anvendelse af grundkundskaber i nationaløkonomi spørger sig selv: Er det muligt med nogen foranstaltninger i form af større indtægter, som man har gennemført deroppe, i form af nedskårne offentlige udgifter, som man har gennemført deroppe, i en så dyb krise som den, det færøske samfund er i, at etablere en balance på statsbudgettet allerede i 1993? Det tror jeg ikke der er nogen der ville være i stand til at gøre uden at udløse den sociale katastrofe, som hr. Jes Lunde talte om.

Jeg vil gerne slutte af med at sige, at jeg ikke har fantasi til at forestille mig, at Venstre og De Konservative, hvis de skaffer sig de nødvendige oplysninger – og jeg skal levere alle dem, jeg kan – med den fortid, også disse partier jo har i at håndtere forholdet til Færøerne, vil have saglige indvendinger mod den løsning, vi har prøvet at forhandle på plads med Færøernes landsstyre.

Til allersidst vil jeg gerne sige, at jeg har den allerstørste tillid til, at den nuværende leder af landsstyret, Marita Petersen, i ét og alt vil søge – sammen med det færøske landsstyre og det færøske politiske system i det hele taget – at

leve op til alle de aftaler, både den nuværende og den forrige regering har indgået om, hvordan man løser Færøernes problemer på længere sigt.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne anholde finansministerens udtryk, at Fremskridtspartiet synes, man har en god sag, og at det skulle være grunden til, at Fremskridtspartiet mener, debatten skal foregå for åbne døre her i folketingssalen. At Fremskridtspartiet har fået ret i vores spådomme, er vi slet ikke spor stolte over. Det er vi ærligt talt dybt bedrøvede over. Vi synes, det er en sørgelig sag, at vi har fået ret. Vi synes, det er tragisk for den almindelige færøske befolkning, hvordan den er blevet misregeret, og hvordan magtelisten deroppe har forvaltet den færøske økonomi.

Vi synes også, det er sørgeligt, at den tidligere statsminister i 10 år hvert år modtog en diger rapport om, hvilken vej vinden bar, og at de blot blev arkiveret på hylderne uden at blive læst, således at man først begyndte at tage fat, da katastroferne var en kendsgerning, i stedet for at begynde at rette skuden op, da man så, den var på fejl kurs. Det synes vi er sørgeligt.

Finansministeren sagde også, at han ikke her i salen kunne få øje på nogen, som havde et medansvar for fortiden. Nej, det kan godt ske, men det synes jeg i og for sig er lidt underligt. Jeg synes, det er underligt, at en af dem, som har det største medansvar for fortiden, nemlig den tidligere færøske lagmand hr. Atli Dam, ikke har fundet anledning til at være i folketingssalen, når denne sag debatteres. Hr. Atli Dam er hovedansvarlig for, at de danske skatteydere skal sende den ene check efter den anden til Færøerne.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Finansministeren gav fra talerstolen et meget prisværdigt klart tilsagn om, at det, der her er tale om, ikke kommer til at koste de danske skatteydere en krone. Hvis finansministeren så havde sat punktum og var gået videre, havde det været prisværdigt, men finansministeren satte kun komma og sagde: For det er nemlig